

n'acostumo a veure cap".

Una altra història és el cas de nois que sí que tenen deformitats evidents, com ara una ginecomastia, que és el desenvolupament de les glàndules mamàries. L'Oriol Pagès tenia un pit desenvolupat i l'altre no. Quan tenia 18 anys ho va consultar al seu metge de capçalera, i el mateix metge el va derivar a un cirurgià. L'operació la va fer per mitjà de la Seguretat Social, que atén aquestes operacions juntament amb la de nas (si és un cas de problemes respiratoris) i també la de malformació d'orelles. L'Oriol es va haver de quedar ingressat una nit perquè els metges el controlassin. En la intervenció li van fer un tall per sota del mugró per poder extreure-li la glàndula mamària. Ara, després de 13 anys, està molt content d'haver-ho fet, perquè el metge li havia dit que podria ser que, amb el temps, aquell pit li continués creixent. "Tan sols se'm nota si t'hi fixes molt, perquè tinc un pit aixafat i l'altre no, però t'hi has de fixar molt per veure-ho".

Maria Serra Renom. Simon és l'acrònim de *single* (solter), *immature* (immadur), *male* (home), *obsessive* (obsessiu amb l'èxit) i *narcissistic* (narcissista), i els nois que pateixen aquesta síndrome la tenen "per culpa del seu nas", en la majoria de casos, però també per culpa de les seves orelles. "La meva feina és fer-los veure que no tenen un defecte físic, i que per això una operació estètica no els millorarà. Al cap d'un any, acabo tenint una mitjana de quatre casos, tots nois. De noies amb aquesta síndrome no

tenim idealitzat el cos, cosa que és una herència dels grecs, que esculpien aquells cossos tan perfectes", continua Perinat, que també és professor a Sud-amèrica, i "allà sí que és el pa de cada dia". Segons l'expert, a països com Veneçuela i el Brasil la gent entra en un quiròfan per canviar el seu cos com si res. "I, a més, fan coses exagerades, com ara posar-se uns pits immensos". Tot plegat, "és el que està passant a Catalunya cada vegada més".

La xifra Estètica i adolescent

"El 20% de les operacions d'estètica que es fan a Catalunya són d'adolescents, amb edats compreses entre els 18 i els 28 anys", explica el president de la Societat Catalana de Cirurgia Plàstica, el Dr. Carles del Cacho. Això suposa un augment d'un 4% de l'any 2010 respecte al 2009. Aquesta xifra no ha sofert cap variació durant els primers mesos del 2011, perquè les operacions realitzades a adolescents durant el mes de març encara continuen sent el 20% de les totals. És a dir, gairebé 195.000 adolescents es van operar el 2010 d'un total de 972.878 joves catalans d'entre 18 i 28 anys.

Més informació: Societat Catalana de Cirurgia Plàstica. Acadèmia Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears. C/ Major de Can Caralleu, 1-7. Barcelona. Tel. 93 203 10 50.

Fora de classe

Jaume Funes

Eren i són encantadorament insuportables

Bona part de la meva feina professional té a veure amb ajudar les persones adultes a trobar formes d'entesa raonable amb els adolescents. Faig de *digestòleg*. Ajudo a pair adolescències momentàniament indigestes. Quan faig trobades amb pares i mares o amb el professorat no és infreqüent que apareguin veus crítiques, sovint irritades, que insisteixen a destacar les excessives "contemplacions" que tenim amb els adolescents d'avui. Són queixes amb un denominador comú: ens estem dedicant a contemplar i no a exigir, tolerem sense intervenir les seves manques de respecte a les persones adultes, no els recordem les seves obligacions i... no estaria de més una mica de mà dura.

Part d'aquest discurs té una visió escolar que consisteix a recordar que a l'institut hi ha alumnes i no adolescents, o que l'escola és un lloc per aprendre i no un club de lleure per tenir-los contents. Entre els opinadors dels mitjans de comunicació la versió és un relat en què predominen els defectes i hi ha alguna virtut per quedar bé. Els auriculars produeixen sordesa, no pas passió per la música. Obliden les ulleres per no mirar la nostra pissarra i no per intentar sentir-se atractius i trobar un lloc entre els iguals. No és infreqüent que, en intentar parlar a contracorrent, sigui acusat de tenir la síndrome d'Estocolm amb els adolescents.

Després de dècades d'adolescència professional no em cansaré de dir que bona part dels nostres problemes amb els adolescents tenen el seu origen en la mirada. En el que mirem, en els filtres que posem, en les interpretacions que fem del que descobrim. Són mirades còctel, fetes d'una forta dosi d'hostilitat i un xic d'enveja. Però tothom que vulgui aproximar-se als nois i noies amb voluntat de ser útil a la seva vida hauria d'acceptar tres grans criteris. El primer l'he recordat sovint en aquesta columna: per educar, per ensenyar i per educar ensenyant sempre s'han de tenir en compte les característiques de la persona a qui volem educar. Ens agradi o no són adolescents, no bons alumnes o fills modelics. Comprendre no és justificar. És intentar descobrir quina part de la seva vida pot tenir alguna relació amb els pronoms febles.

En segon lloc, no estaria de més tenir en compte que el discurs positiu no es pot construir a partir dels desacords, considerant negatiu tot el que ens desconcerta, tot el que no és el que esperàvem. De tant en tant cal seure relaxats i pensar en les coses positives que tenen, adquirides, en gran mesura, gràcies a nosaltres. Parar-nos a descobrir les diferents formes amb què en cada moment expressen les seves virtuts. Com les monedes, els adolescents tenen cara i creu. Sovint, a casa o a l'institut, toca la creu i és el moment de no oblidar que existeix la cara. L'hostilitat entra en fase aguda si oblidem que estem educant per a l'autonomia.

La lògica dels adolescents

Finalment, si no volem respectar aquests criteris, haurem d'acceptar raons pragmàtiques: no serà fàcil que canviïn les seves conductes o que descobreixen altres interessos si no connectem amb les seves lògiques. És absurd pensar que no tenen les seves raons només perquè no segueixen el nostre raonament. Les conductes humanes, per molt irracionals que semblin, tenen la seva lògica interna. Les dels adolescents estan farcides d'adolescència. Entendre els adolescents és descobrir tot l'argumentari emocional, relacional i imitatiu, interior i exterior, amb què van construint adolescència. Una mirada comprensiva és una mirada explicativa.

No fa gaire, una adolescent, a qui indirectament havia ajudat, en parlar de mi amb la seva mare per una notícia de diari va preguntar: de quin psicòleg parles, d'aquell que ens estima, als adolescents? No cal que els donem petons si no ens agraden. Però, en temps de tanta tolerància zero, no estaria de més descobrir el pragmatisme de la proximitat en positiu. Recordar que també nosaltres vam ser adolescents encantadorament insuportables.

Jaume Funes és psicòleg, educador i periodista

